

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אוריאל (יצחק) גליק ז"ל

בן מרגלית ושמואל

נולד בכפר סבא

בתאריך י"ג בסיוון תשכ"ט, 30/5/1969

התגייס ביולי 1987

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת שירותו

כ' באלול תש"ן, 10/9/1990

נקבר בבית העלמין כפר עציון

הותיר אחריו הורים, אחות ושני אחים

בן 21 בנופלו

קורות חיים

בנם-בכורם של מרגלית ושמואל. נולד ביום י"ג בסיוון תשכ"ט (30.5.1969) בכפר סבא. בעת שמשפחתו שהתה בקנדה החל אוריאל ללמוד בבית-הספר היסודי 'עץ חיים' בעיר טורונטו. כאשר חזרה המשפחה לישראל המשיך אוריאל את לימודיו בחטיבת-הביניים בגבעת שמואל וסיים את חוק לימודיו בישיבה התיכונית 'נוה שמואל' ביישוב אפרת. על עבודת הבגרות בנושא 'התפתחות מטוסי הקרב' קיבל ציון מעולה (95) ושבחים רבים. אורי, כך קראו לו כל מיועדיו, היה איש שאהב לקרוא ספרות היסטורית-ביוגרפית, ספרות העוסקת בתחום המדינה, מנהיגיה ומלחמותיה. גם המוסיקה שאהב לשמוע היתה ישראלית. כבן בכור וכאח בכור פעל במסירות ובדאגה רבה לטיפול המשפחה, התנדב לעזור בכל עבודות הבית, יצר קשרים מופלאים עם כל בני המשפחה ונטל על עצמו את תפקיד התומך, המפשר, המנחה והמגשר. מעולם לא חסך זמן, כסף ומאמצים בעזרה לבני ביתו. חלומו הגדול היה להיות טייס

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בחיל האוויר הישראלי. חלום זה התנפץ כאשר לא עבר את המבדק האחרון לפני הגיבוש.

אוריאל-יצחק גויס לצה"ל ביולי 1987 והתנדב לצנחנים. לאחר הטירונות הוצב ביחידה ועבר בהצלחה קורס צניחה, קורס מ"כים חי"ר, קורס סמלים וקורס חובשים קרביים. לאור הצטיינותו, המליצו עליו מפקדיו לקורס קצינים שאף אותו סיים בהצלחה והוענקה לו דרגת סג"ם. דעת מפקדיו התמצתה במשפט אחד: "קצין מסור ורציני, בעל כושר מנהיגות. חברתי וממושמע". בתום הקורס שאף לחזור ל"צנחנים שלו". שאותם הדריך ואימן, אך הוצב כמדריך חי"ר בבית-הספר לטיסה. תחילה התקומם ומחה, אך כושר ההסתגלות המופלא שלו הביאו לעשות את המיטב. אורי העביר בהצלחה שלושה מחזורי חניכים, והיה אמור לקבל תפקיד אחראי יותר. בתום תקופת שירות החובה חתם אורי, מתוך רגש חובה ואחריות, על המשך שירות בצבא הקבע. ביום כ' באלול תש"ן (10.9.1990) נפל סג"ם אוריאל יצחק בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בכפר עציון. השאיר הורים, אחות ושני אחים - צפורית, אלון ועמרם. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

משפחתו וחבריו הקימו לזכרו קרן בשם 'קרן אורי' שבין מטרותיה: הקמת חדר עיון לחקר ולימוד המחשבה היהודית ליד בית המדרש של ישיבת 'נוה שמואל'; קרן לעזרת חיילים משוחררים בכלל וחיילים משוחררים בוגרי הישיבה בפרט; ועריכת ימי עיון במחשבה יהודית ביום הזיכרון לאוריאל יצחק ז"ל.

סגן אוריאל יצחק (אורי) גליק ז"ל
נולד - בי"ג סיון תשכ"ט (30.5.1969)
נפטר - כ' אלול תש"ן (10.9.1990)

קווים לדמותו

אִי־אפשר לסכם קורות חייו של אדם במספר שורות, וודאי לא את חייו של יקירנו אורי ז"ל. מול תיאור דמותו ותוכנו, הופכות המלים לספלות וחסרות משמעות. לכן אין כאן כוונה לתמצת את חייו ואופיו של אורי, אלא לנסות לאייר קווים כלליים לאדם היקר לנו מכל.

כשנולד תינוק ראשון, ועוד בן בכור, טבעי הוא שיתמלא הבית שמחה. כשאורי נולד, כל יום שעבר הגביר את עצמת האור שהקרין על סביבתו. כבר כתינוק זכה למלוא הטיפוח והפינוק, דבר שנטע בו את היסוד לרגש המשפחתי העז, שרק הלך והתפתח עם השנים, ואת ההעדפה הברורה של הבית והמשפחה על פני כל דבר אחר. "הילד של אמא".

אורי קיבל בכבוד ראש את תפקיד האח הבכור, ועד יומו האחרון פעל במסירות ובדאגה רבה לטיפוח המשפחה. התנדב תמיד לעזור בכל לכל. הוא יצר קשרים מופלאים עם כל בני המשפחה, ונטל על עצמו את תפקיד התומך, המפשר, המנחה, המגשר – ולי גם החבר הטוב והקרוב ביותר. במשפחות רבות דמות כה דומיננטית אולי היתה מעוררת תרעומת סמויה, אך אצלנו, כולנו היינו שבויים בקסמו הרב. היכולת שלו להעניק לאנשים שאהב, היתה בלתי מוגבלת. היה מוכן לחצות הרים ולהבקיע אוקיינוסים (וזה לא פרפרזה) למען האנשים שאהב. מעולם לא חסך זמן, כסף, מאמצים – להיטיב עמנו. כשדובר בנתינה – היה תמיד הראשון לתת והאחרון לקחת.

בשנות לימודיו בישיבה התיכונית, זכינו, בעיקר אנו, בני המשפחה להיות עם אורי. אורי לא נהנה מהמולות חברתיות, ולא חיפש מוקדים חברתיים להתבלט בהם, הוא התרחק מההמוניות המאפיינת את בני הנוער. תחת זאת יצר סביבו חבורה מצומצמת של חברים קרובים שלהם שמר אמונים, שמר על תדמית שקטה ושלוה – ומעט מופנמת.

את שנות לימודיו התיכוניים סיים בישיבת "נוה שמואל" באפרת, בן המחזור הראשון היה אורי. בשנתה הראשונה היתה הישיבה היתה ביישוב אלעזר, דבר שדרש ממנו מגורים בפנימייה. אורי כאב את הניתוק מהבית, התגעגע והתקשה להסתגל למרחק מן המשפחה. למרבה המזל הישיבה עברה לאפרת, ושוב ראינו אותו כמעט בכל הפסקה בבית. שנים אלו, פיתחו את שלבי התבגרותו וגיבוש פנימיותו, הלימוד גישיבה חשף בפניו התמודדויות חדשות, חלקן – טכניות כמו: יום לימודים ארוך, שילוב עבודה וכו', ובחלקן רעיוניות, התמודדות מחשבתית, ביסוס אמונותיו ונשיותיו, ולבטים לגבי המשך דרכו.

שנת הי"ב בחייו עברו השנה היפה. אורי כבר היה בקי באורחות הישיבה והמכנה הלימודי, מילא כראוי את הדרישות. בין השיעורים שאהב (אורחות והיסטוריה) ובין השיעורים שפחות אהב (מתמטיקה), טווה את חלומו להיות טייס.

הטיס היה מוטו. חדרו היה מלא לאורכו ולרוחבו בתמונות של מטוסים ומסוקים. בטאוני חיל־האוויר מצאו את מקומם על מדפיו ו־5 יחידות מבחינות הבגרות בחר לעשות בעבודת גמר על "התפתחות מטוסי הסרב".

אך חלום הטייס נגרע באיבו כשאורי לא עבר את המבדק האחרון לפני הגיבוש. את החלום החליף בשייכות גאה ליחידה אחרת. שבועיים אחרי בחינת הבגרות האחרונה, התגייס אורי והתנדב לצנחנים והפזמון: "התנדב לצנחנים" יה...", נשמע ברחבי הבית.

עולם הצבא הכניס את אורי לפרק חדש וחשוב בחייו. מי חלם, שאורי שלנו הרגיש, העדין, הברון, והמקפיד על סדר ונקיון עד כדי אסטניסיות – יהיה פעם חייל "משופשף", חובש השולט ברגשותיו, מ"כ קשוח ונערץ, מ"מ מצטיין, ושיאהב את הצבא? אבל אורי עשה זאת – ובגדול.

לא היה זה פשוט מההתחלה. כסירון, סבל אורי מהניתוק מהבית, מהריחוק מחיי המשפחה ומהכניסה למסגרת הצבאית. ההתמודדות הפיזית ובשיקור הנפשית עם טירונות צנחנים, ה"ראש הצבאי" הקשה, ה"קורדי"ם" ל"קבר השיח", השבתות הרצופות בבסיס – הביאו למשברים וקשיים. אך בסופו של תהליך ארוך וכואב זה, הודה אורי בפה מלא שזה היה הכרחי לעיצובו כחייל ולהכשירו כמפקד בעתיד.

אנחנו, שצפינו כשינויים משבת לשבת כשהגיע ובידיו (תמיד!!) זר פרחים, ראינו מולנו את אורי הופך לגבר. גבר מושך שיצר תשלוכת אישית נדירה של עדינות, טוב לב, נדיבות ורגישות מלאה לזולת – עם תרמית קשוחה, חיספוט, ביטחון עצמי וקורט שחצנות מהול בהתייחסות צינית לחברה ולמוסכמותיה.

למרות הקשיים בטירונות הצליח אורי לבלוט ביכולתו, נשלח לקורס חובשים, עבר קורס מ"כים. ושובץ לתפקיד הדרכה בבסיס הטיירונים של הצנחנים. "המטען" אתו אורי ניגש להדריך ולעצב חיילים טריים הילך קסם על כל סביבתו. אפילו הטיירונים נשבו בקסם זה – היכן עוד נשמע שטיירונים אוהבים את המ"כ שלהם? ועוד שהוא הקשוח ביותר בפלוגה? אך הדוגמה האישית ללא רבב, הדרישה המקסימאלית מעצמו ומחיליו, הכבוד וההגינות שנהג בכל חייל, יצרו דמות מפקד נאצלת שניתן רק לרצות לחקוטה. ההתמדה, ההשקעה והפגנת המקצועיות הובילו את אורי באופן טבעי לשלב הבא – קורס קצינים.

הניסיון שרכש כמ"כ, הירידה לפרשים, וההתעסקות בחיי אדם גיבשה צדדים נוספים והעמיקה תכונות. היושר האישי והאמינות נהפכו לנכסי צאן ברזל, שאף מצאו את ביטויים אצל אורי בכנות חסרת פשרות, שלא יופתה בטקט, ונשארה כנה וישירה. אותה "דוגריות" לא עמדה לצדו של אורי תמיד – ואף בקורס קצינים בבה"ד 1, לא התקבלה תמיד בברכה. אורי התחיל את קורס הקצינים עם מעט ויכוחים. הגעגועים לפלוגה – החזרה למעמד "חייל בקורס" – על כל המשתמע מכך, החשש מהשיבוץ העתידי – הותירו אותו מתלבט – אם החליט נכון בכך שעזב את ההדרכה – תקופה שציין כאחת היפות בחייו.

אבל כמו בהרבה ממעשיו, גם כאן סימן לעצמו יעד – לעבור, ולחזור לצנחנים. ובינתיים עשה את המיטב והמירב לעצמו. בעצם, היתה זו גישת חייו, גישה מופלאה שטמנה בחובה את "יסוד ההסתדרות עם החיים". אורי הצליח תמיד לראות את המציאות בבהירות, בפרופורציות הנכונות, הצליח תמיד להשתלב בה בלי יומרות לשנותה לטעמו. בחן את החיים בהיגיון פשוט ובריא, שאיפשר לו להתמודד עם מכשולים, ולעתים להסתגל אליהם. תמיד שאל אותי "איך את מצליחה להפוך דבר כלייך פשוט לתסבוכת קשרים?" ואני תהיתי איך הוא מצליח להפוך את כל ה"פלונטרים" של החיים לחוטים חלקים וישרים, וטוהה מהם את עתידו.

כששובץ בתום הקורס בבית הספר לטיסה בחצרים – האכזבה היתה קשה. המרחק בין מ"מ מחלקת טירונים למד"כ בטייסת, היה המרחק בין השאיפה לתסכול. אורי לא שקט ולא נה, הלך לראיונות, דיבר עם מפקדים, שאל והתלבט.

המגע הראשון עם חיל האוויר קומם אותו ("איך אני יכול לשמת בבסיס עם קולנוע, בריכה, ארבע מנות בארוחה, חדר וטלפון – כשהחיילים שלי [צנחנים] שוכבים בבזץ, בקור ואוכלים מנת לוף?"). אך גם פה בושר ההסתגלות המופלא והאופטימיות הביאו אותו לעשות את המיטב, להתבלט ביחסו לתפקיד ולפיקודיו. אורי העביר כמעט שלושה מחזורי טירונות חי"ר של פרחי טיס בהצלחה מרובה. לקראת סוף המחזור האחרון הודיעו לאורי על "עלייה בתפקיד" – אחראי הדרכת חי"ר בטייסת. ביום בו הודיעו לו על הכוונה למנותו לתפקיד זה, נקטע הכול. אורי נהרג

בתאונת דרכים קשה בדרכו לבסיס להכנת תרגיל מסכם לחייליו.
אורי אהב את החיים, הסתדר אתם והצליח ליצור איזון מושלם בין כל
מרכיבי חייו. איזון שרחוק מלהיות פשרה, או בינוניות, אלא מהווה
הרמוניה מופלאה של רגשות עזים שרק חלקם הקטן הוזכר פה –

טוב לב, סבלנות, סובלנות – עם חוסר ותרנות לעצמו ודרישת
המירב מהסובבים.

עדינות, הבנה, רגישות – עם כנות חדה וביקורתיות.

לא מוחצן, מתרחק מראויותנות – עם ביטחון עצמי ואמונה
ביכולתו.

חייכנות ואופטימיות – עם גישה ריאלית וצינית
לחיים.

אני יודעת שיש וירימו גבה ויאמרו – תשלוּבַת בלתי־אפשרית, על
אנושית, יטילו ספק (שמא זו אידיאליזציה של המת), אבל זו בדיוק
הנקודה העיקרית: זוהי תשלוּבַת על־אנושית, ולכן זהו היסוד הנאצל,
והתבנית המלאכית של אורי ז"ל, שאיננו.

ציפי (אחותו)